

Ασφάλεια καὶ τάξις,
ποὺ εἶναι νῦν τρομάζεις.

Τούτο ἐστὶ τὸ Σύνταγμα καὶ ἀς τρέξῃ νὰ τὸ μάθῃ
αὐτὸ τὸ περιουσίον τῶν δρόμων σκυλολόγη..
τὸ ἐρμηνεύουν οὕτω πῶς καὶ οἱ Τάκηδες καὶ Ἀγάθοι,
οἱ Πούχτηδες, οἱ Σαδινύ, καὶ οἱ πολιτειολόγοι.
Πάει καὶ αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἐλύθη τέλος πάντων
ώς ἐπεύθυμουν νὰ λυθῇ τὰ τέκνα τῶν γιγάντων.

Οι τώρα μὲν ἔβασανίζαν πολλοὶ δαιμονισμένοι
καὶ μοιδεγαν πῶς τὸ καὶ τὸ Σύνταγμα σημαίνειν.
Ἡ ἐρμηνεία η σωστή μοῦ εἶχε γίνει πάθος
καὶ μαδημένας κάποτε ἡρώτων Μαργαρίτας,
μὰ τώρα τῆς οὐσίας του ἐγνώρισα τὸ βάθος
καὶ μένω δούλος ταπεινός τῆς ἀσπρῆς φαδορίτας.

Ο Στεφανής ὁ Ράλλης, Χιώτης ἐν τοῖς μεγάλοις.

Τιμὴ μεγάλη τόχῳ, μεγάλε Στεφανή,
ποὺ είμαι πατριώτης τοῦ μεγαπλούτου Ράλλη,
ἄλλ' εἰς ἐμὲ καθόλου δὲν θὰ κακορεψῃ
ἐν τούτῳ γάλ τιμή σου δὲν τὸ θερρήσ μεγάλην.
Τιμὴ μεγάλη τόχῳ καὶ χαίρω ἐκ φυχῆς
ποὺ ἥλθες καὶ ἐδῶ πέρα σ' ἐμάς τοὺς εὐτυχεῖς.

Φεγγοβολεῖς καὶ ἀστράφτεις στὸ λαγαρὸ χρυσάφι
καὶ ἄπο τὰ τόσα πλούτη δὲν κάνεις τηλα νισάρι,
καὶ ἔγω τὸ καύκαλο μου βροντοκυπό 'στοὺς τοίχους
νὰ κατεβάσῃ μέτρα, νὰ κατεβάσῃ στήγους.
Ἡ μοιρά τοὺς ἀνθρώπους ἐμοιράσε ἀνίσως...
εὐ πλούσιος 'στης λίρες, καὶ ἔγω 'στοὺς στίχους Κροίσος.

'Αλλ,' δίμος δὲν πειράζει..δό κόσμος τέτοιος εἶναι,
καὶ δί τοι καὶ ἐν θέλης λέγε, καὶ δύος καὶ ἐν θέλης κρίνε.
Μὰ δὲν μοῦ λές ἀλήθεια γιατὶ δὲν φασελόνεις
τὰ Καταστήματά σου τὰ κομοδάκουσμένα,
καὶ νέλθης 'στην Ἐλλάδα πατούτοις νὰ μπαλώνης
ωστὲν τὸν Θεομαράκη, σὰν δλους, σὰν καὶ ἐμένα;

Γιατὶ παρασκοτίζεις τὸν νοῦ σου νόκτε 'μέρα
καὶ θέλεις της Ἐλλάδος τὸν πιστὸν νὰ τιμᾶς,
καὶ σὰν Ρωμῆδος ποὺ εἶσαι δὲν ἔργεσ' έδῶ πέρα
νὰ ζήσῃς δύος πρέπει μὲ τοὺς Ρωμῆδος ἐμάς,
καὶ κάπτε νὰ ἐκθέσῃς καὶ Βουλευτής νὰ γίνεις
καὶ εἰς τὴν Ιστορίαν ἀθάνατος νὰ μείνῃς;

Κανένας δὲν τικτάται μ' ἐμπόριχ μονάχα,
κι' ἄγω ἀν εἰμποροῦσα τοὺς θεσκυρούς σου νάχα,
δὲν θήθελα νὰ σέβω και νίκτα και ήμερο,
θα 'μοντζάνων μπαμπάκα κι' Ίνδικις και 'Αγγλίς,
κι' αμέσως θὰ ἑργόμουν νὰ ζήσων ἐδώ πέρα
και να χρητάσω δόξα, τιμᾶς και μεγαλεία.

Κι' ἀν λέγοσαι κι' ἀν εἰσι οἱ Σεύς τοι ἐμπορίου
και ἔνθετοποι χορταύουν τρηγύρων σου χιλιάδες, .
ἄλλ' ἀν δὲν ἀντενεσθής ἀτμούς Βουλευτηρίου
και ἀν φουμι κι' ἀλάτι δὲν φέρε με τοὺς Τσολιάδες,
δὲν εἰσι οὗτοι; πρέπει, οὐδὲν νὰ δυνηθῆς
τὴν δόξαν ν' ἀπολαύσῃς κιενίν του πον ποθεῖς.

Ναι μὲν λαμπρός δ πλοῦτος κι' ἐπίκηλος καιθ' ὅλα,
ὅμως ἄγω νομίζω λαμπρότερον απίειρως
ἀπένταρος ν' αφήνεις 'στήν ἑργασίαν τὸ καλά
και Βουλευτής νὰ εἰσι και τὸν βημάτων ἥρως,
παρὰ νὰ ἐκτιμάσσεις ἀπό τὸν κόσμον ὅλο
ῶς ἔμπορος μονάχα χωρὶς νὰ πάιζες ρόλο.

Βεβίων θὰ γνωρίζῃς πᾶς 'στὸν πλανήτην τούτον
διοι δημοφιν τὴν δόξαν, πολλοὶ λατούστουν τὸν πλοῦτον.
Ναι μὲν βροτοῦν ἡ λίρες σὰν μιδραλιούδελα
και εἰμποροῦν ν' ἀσπρίσουν και μούτσουν 'Αράπη,
μὲν δὲν ἀξίουν τόσο τὰ χρήματά σου δια
δοτοῦ τοῦ Βουληρόου Παλάσκα τὸ τουράπτι.

Λαθύρινθος ἀλλιθέας ἔκινε τὸ μαράλ σου,
ποῦ χάνετ' ἐκεί μέσα και! 'Αράπινης μίτος,
μὲν εἴλα 'στην Ἐλλάδα κι' ἀξένιστος ἀπλώσου,
δὲν θέλεις μεγαλεῖς πλειστέρ 'ασυγκρίτως.
Τοῦ ἐμπορίου κλάτος τὴν πρόστηγη δουλειά
κι' ἔλει και σὸν Κορδονί. νὰ γίνεις ή Ἐλλάδα.

Τι μέλλον σὲ προσμένει μὲν τὸ Ρωμηός στοχάσσου,
μὲν σπαταλές τὸν νοῦ σου εἰς τὰ κατάστηγά σου,
μὲν τρέχα τὸ Κουβέρνο και σὸν καθιερώσης,
νὰ εἰσαι Ναπολέων και πρήτος ἐν τοῖς ἰστοις,
και μόνο μὲν τὸν νοῦ σου νὰ 'βρίσκεις τὸν μεγάλο
τόπο σουσφέτιχ δίνεις 'στὸν ἔνα και 'στὸν ἄλλο.

Αὐτὰ σὰν πατριώτης σὲ συμπολεύον, Ρέλλη,
και σὸν ποὺ εἶσαι Χιώτης μὲν δυνατὸ κεφάλι
σεκέφου καλά τοὺς λόγους σοφοῖς συμπατριώτους
και τῆς Επροκαμπίας Ινπρακενοῦν Ιτπότου,
κι' εἰσθ, μεγάλε Χίτη, νὰ σοῦ κατέβῃ 'λοξά
νὲ θύης; ἐδώ πέρω νὰ καταλάβεις δόξα.

**"Ἄς προστρέψῃ παρευθὺς
εἰς τὸ Θέατρον καθεῖσα.**

Απόφει σις τὸ Θέατρον δὲν θ' ἀπομείνη χωρος...
ἔκεινος δ Παντόποιος; θὰ δύσῃ και θὰ πάρη,

ἄλλα θὰ παίξῃ μετ' αὐτοῦ κι' δ Γερόγρυς; Νικόφρος;
κι' ἀπὸ τὸ γέλοιχ τὸ κοινὸν θά κρεπάρη.
Και πρέπει νὰ τὸ ρίζεται ἀπόψεις; τὰ γέλοια,
διότι πάλι τὸν Παθόν αρχί?¹ η ἔνδομαις,
μὲν ίμνους τῆς Κασσιναῆς και δώδεκα Βχγγείλικ,
και τότε πλέον προσευχὴ δι' οἵους; τας κι' ἐμ.κ.

**Στέχους χωριστούς θὰ κάιω
'στης κουμπάρας μου τὸν γάμο.**

Τοῦ Χωρέων² ή Πηνελόπη, η χρυσή μαζ και η κουμπάρα,
ὅπου παίκε βρολοντέλο, μαντολόν και κιάρα,
ὅπου χέρες τὴν στολήσουν κι' ωμορρήζει και νοστιμά
και 'στην τόπο καλούστην δὲν της βγάζεις ἀλλα μιά,
με τὸν γυρὸ τοῦ Φοιτάδη δικριθέθη τὸν γνωστό,
τὸν μινίστρο, τὸν αφέντη, τὸν σειστό και λυγιστό.
Και λιπον μὲ τὸν νυμφίον ή κυρία Πηνελόπη
τὰ ἐπρόμνητα ἀμέσως μιά και δοῦ για τὴν Ειρώπη,
κι' δ Ρομηὸς ἐκ τῆς χαράς του μὲ τραγούδια και μὲ σμπάρα
ἐχυρέτησε τὴν νύφη, την χρυσή του τὴν κουμπάρα.

**Και δλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

'Ο Γιάννης δ Τοπάλης, ἀγαπητὸς Βολιώτης,
κοντός, χοντρός, ωραῖος, και φίλος ἐν τοῖς πρώτοις,
μὲ κρίσιν προκινέμενος και γνώση πακτικήν,
έξετασθε ἀχάτως εἰς τὴν Ιατρικήν,
λίσιν καλῶς ἐπήρε μ' ἐπίλινον; δαψίεις;
και τώρα ως ντοτόρος κορδύνεται πολὺς.

'Στὴν ὁδὸν τοῦ Πολυκλείτου, τὴν τοσούτον κυθαρέκην,
ἀριθμός εικοσινέκ, εἰς τὴν νέαν Αγοράν,
τὸ γυνατὸν Καφρεκοπετίον τοῦ Μαγνηταίου θὰ 'βρήτε,
τοῦ στὸ εἰδος τοῦ δικαιοίως ὃς τὸ πειθόν θεωρεῖται.
Νόκτα 'μέρ' ἀλέθουν μέλοι και καρφί σοῦ κέδουν πρώτης,
πού λιγότεται μὲ τούτον κάθε πούρος καφρεπότης.

'Ο Γιάννης 'Αθηνόπουλος, δ ράπτης δ μεγάλος,
ὅπου μ' αὐτὸν 'στὴν ραπτικήν δὲν παραβαίνει ἄλλος,
τοῦ κι' ἔνας ξένος συγχερεῖς ἀκόμη τὸν συγκρίνει
μαζὶ μὲ τὸν Διστοτό, τὸν φραγκορράπτην Γάλλον,
κι' ως πού νὰ 'πήσετε νήμοι σε βγάζεις φυγουρίν
κι' ετοι τὸν κόσμον φαίνεσται μὲ κόρδωμα μεγάλον,
αὐτὸς δ 'Αθηνόπουλος, η δέξια τὸν ράπτων,
πάστις στιλπνῆς κομφιτόπος και χάριτος ἐστία,
τοῦ κάνει και τὸν κοιλαρέν τὰ μάλιστα λεπτὸν
κι' ἔνω τὸ ρούχο σοῦ μετράσιο λέγεις και ἀστεία,
νέα κασμίρια φρέσια και πάλιν τοῦ συμφοι,
πού ἄλλο είναι νὰ τὰ δύσι και ἄλλα νὰ τάκοστης,
κι' ἔμπορς 'στὸν 'Αθηνόπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ερμοῦ,
δ κάθε κομψυμένος αστός της πρωτευόστης.

¹ 'Ο Ρωμηὸς γνωστὸς σὺν κάνω — πᾶς 'στο σηκτή μον ἀνδρό,
στην Νεάπολη διάταρο — κι' ἀπὸ τούδε συνορεῖς
μὲ ξενοδοχεῖο Σίδην. — θαδ' στὸ λάδι τρεῖς στὸ ξύδι,

μὲ Ιημετόν, μὲ μάλα μάνδρα, — μὲ μεγάλο οικοδομή,
και μάλα χήρα δίχως ἀνέρα, — ποτέταν ἄλλοτε μαμμή.